

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

Vladimir Vujinović
Jutarnja zvezda

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Borka Slepčević

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Dizajn studio Layout

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

VLADIMIR VUJINOVIĆ

JUTARNJA
ZVEZDA

Stēla

*Jer su svi sagrešili i lišeni su slave Božje.¹
(Rimljanima 3:23)*

*U tom svetu pred mojim očima sve pati.
Ne samo ljudi i svi živi stvorovi, i cveće,
i drveće nego i mrtve stvari;
sve to pati od stida i tuge što nije ono što je nekad bilo.
Ivo Andrić*

*Ali čekamo po obećanju Njegovu
novo nebo i novu zemlju, gde pravda živi.²
(2. Petrova 3:13)*

---

¹ Biblija, prevod Lujo Bakotić. (Prim. aut.)

² Biblija, Daničić–Karadžić, ekavica (DKe). (Prim. aut.)

Posvećeno majci Ljubici Vujinović

Prvo poglavlje

Dežurni tužilac

Prolaznici su se okupljali u sve većem broju i uniformisani policajci jedva su uspevali da ih drže podalje od trake. Kraj je bio pust, gotovo zaboravljen – nasip uz Obrenovački drum, travnato šipražje, desna obala Savskog jezera. I baš tu, gde retko ko zalazi, sad je stajala gomila.

Jutro je bilo bledo i hladno. Sunce se probijalo kroz magličaste slojeve iznad reke, a voda je na mestima svetlucala, mirna i zloslutno lepa. Iz mulja se dizao težak, vlažan miris, mešavina trule trave, algi i metala. Vetar je dolazio s druge strane, s nasipa, i nosio prizvuk vlage i benzina. Objektivni foto-aparata sijali su na slabom suncu, kao stotine staklenih očiju koje su gutale svaki pokret na mestu zločina. Novinari su se tiskali uz traku, nestrpljivi, željni krvi i priče. U njihovom žamoru bilo je nečeg gotovo mehaničkog, kao da se i sami pretvaraju u deo opreme koju nose.

Tamari Šijan je pripala neprijatna dužnost da baš danas bude dežurna. Mlada i ambiciozna, pokušavala je da zadrži profesionalnu hladnokrvnost, ali pred ovakvim prizorima svaka karijera deluje nebitno. Samo da ovo ne bude još jedan od onih slučajeva koji nikad ne dobiju ime, pomislila je.

Ipak, brinulo ju je nešto drugo. Već dva sata je na uviđaju s policijskom ekipom, a ništa značajno nisu otkrili. Nema svedoka, nema tragova, samo telo, položeno u travu kao odbačena

stvar. Postojala je nada da će forenzičari kasnije u laboratoriji nešto izvući iz uzoraka, ali Tamara je imala gadan predosećaj. Sve joj je to delovalo previše čisto, previše namerno. A jasno joj je da bez dobrih tragova nema ni dobrog slučaja za nju.

A tu su i ovi dosadni novinari. Moraće da im se obrati.

„Tužiteljko, zna li se ime žrtve?”

„Koliko ima godina?”

„Da li je naga?”

„Je li ubijena ovde ili je telo doneto?”

„Postoje li svedoci? Da li je neko video ubicu?”

Pitanja su se preplitala, glasovi udarali jedan o drugi. Tamara je podigla ruku, pokušavajući da ih smiri.

„Policija još uvek utvrđuje identitet žrtve”, rekla je. Glas joj je bio čvrst, ali iznutra je osećala kako joj se dlanovi znoje.

„Nepoznati izvršilac usmrtio je neidentifikovanu osobu ženskog pola. Istraga je u toku.”

Kao po komandi, usledila je nova salva pitanja.

„Da li je zadavljena?”

„Da li je povezana s onim slučajem kod Ostružničkog mosta?”

„A s onim na Vračaru?”

„Zbog istrage vam ne mogu odgovoriti na ta pitanja.” Znala je da zvuči kao papagaj, ali to je bio jedini način da zadrži autoritet i ne kaže ništa što bi je kasnije moglo koštati.

„Imamo li serijskog ubicu?”, čuo se dubok muški glas iz novinarske gomile.

Sunce se već probilo iznad krošanja, prosipajući hladnu svetlost po travi i po Tamari. Sve je izgledalo mirno, gotovo spokojno, ali u tom spokoju bilo je nečeg zastrašujućeg, kao da priroda uporno odbija da primi u sebe trag zločina koji se tu dogodio.

Tamara je osetila kako joj se vilica steže dok gleda u taj prizor. U stomaku joj se javio poznati osećaj, ne samo nelagoda nego i ona tamna slutnja koja se, kao senka, uvek pojavi pred slučajevima koji se ne završe dobro.

Drugo poglavlje

Samo još da je života

Dok mu je znoj natapao majicu, Filip Vujić se setio priče o Filipidu – onom vojniku koji je, pod punim ratnim oklopom, trčao četrdeset dva kilometra od Maratona do Atine, kako bi svojim sugrađanima javio vest o pobedi nad nadmoćnijim Persijancima: Radujte se, pobedili smo, i pao mrtav. Na tridesetom kilometru, trčeći Tošinim bunarom, i sam se osećao kao taj prvi maratonac. Bio je iscrpljen, pregrejan, s plućima koja su svako udisanje pretvarala u napor. U telu je osećao onaj poznati *udarac u zid*, trenutak kada nestane glikogena – pogonskog goriva bez kog svaki pokret mišića postaje čisto mučenje.

Ima trideset jednu godinu i ovo mu je prvi maraton. Retko je trčao više od deset kilometara u komadu, osim onih 9,8 kilometara na testu Yellow Brick Road – završnom ispitu fizičke spremnosti na Nacionalnoj FBI akademiji.

Pregrejan, iscrpljen, ali i dalje u pokretu. Zgrade su se nizale kao u snu, publika je aplaudirala, a on je mislio da će se srušiti. Onda mu se u mislima javio jedan novinski članak koji je nedavno čitao, a koji govori o tome kako su ulice pune gojaznih policajaca, pozornika kojima opasači jedva drže nabrekle stomake i kojima bi bio veliki problem da potrče i za loptom a kamoli za lopovom. Došlo mu je da se nasmeje, ali nije smeo. Smeh bi mu još više ukočio trbušnjake i grudi, učinivši udah nepodnošljivim.

On nije bio kao ti pozornici. Po njegovom produhovljenom licu nikad se ne bi moglo reći da je policajac, ali po visini i

vitkom stasu – svakako da. Imao je onu tihu, sabranu fizičku prisutnost ljudi koji uvek znaju gde im je težište. Kretao se ekonomično, bez suvišnih pokreta, kao neko ko se navikao da pažnju usmerava, a ne da je privlači. U očima mu je bilo nečeg nemirnog, kao da se iza svake misli krije još jedna, dublja. Ljudi su obično prvo primećivali njegovu smirenost, ali ona nije bila znak mira, nego kontrole. Filip je bio od onih koji spolja deluju staloženo, a iznutra uvek mere, beleže, povezuju. Policajac po instinktu, ali ne po formi.

Kad je skrenuo u Ulicu Jurija Gagarina, znao je da je blizu kraja. Disanje mu se smirilo, ritam stabilizovao. Do Terazija ga je nosila čista volja.

Na cilju – more policijskih uniformi. Među njima je odmah prepoznao višeg narednika Milenkovića. Znao je po izrazu njegovog lica da se nešto desilo.

Čim je čip zapištao i zaustavio njegovo vreme, Milenković mu je prišao. „Morate da pođete sa mnom.”

„Sada?“, uspeo je Filip da izusti, još uvek pogrbljen, s dlanovima na kolenima.

„Desilo se ubistvo... Misle da je... vaš čovek.”

Filip je uspravio glavu. Znoj mu je kapao niz lice, ali pogled mu je bio bistar. Trka se upravo završila, ali prava tek počinje.

* * *

„Šta imamo?“, interesovao se Filip Vujić čim je stigao na uviđaj.

Inspektori Stevanović i Bokan su se samo podsmešljivo zagledali u svog oznojenog kolegu. Stevanović, sredovečan i uvek nekako bezličan, sa izrazom čoveka koji je odavno oguglao na sve – i na smrt i na život – delovao je kao da ga ništa više ne može iznenaditi. Glas mu je bio monoton, a oči poluprazne, kao da svakog sagovornika posmatra kroz maglu.

Bokan, s druge strane, bio je potpuna suprotnost. Dvadesetomogodišnjak s nauljenom kosom, lepo lice, uvek lagano osmehnut, kao da je u policiji završio slučajno, između dva izlaska u provod. Bio je od onih policajaca koji bi i na uviđaj došli kao na modnu reviju – uredan, namirisani i savršeno nesvestani da stoje pored mrtvog tela, ali ga je Vujić cenio. Ispod tog uglađenog lika ipak se krio poslušan i odgovoran policajac s veoma oštrim i brzim instinktom.

„Jesi li bar uspeo da istrčiš maraton do kraja?“, upitao je Stevanović.

„Jesam.“

„I?“

„Ljudi, možemo li da radimo?“ Filipov ton presekao je svaku neozbiljnost.

„Ženska osoba. Između trideset i četrdeset godina. Identitet nepoznat...“

„Trideset osam...“, prekide ga Bokan. „Nada Sudar. Majka dvoje dece. Odeća i dokumenti pronađeni u kontejneru, petsto metara odavde. Muž sinoć prijavio nestanak.“

„Svedoci?“

„Nema“, reče Bokan.

„Ko je pronašao telo?“

„Biciklista u prolazu“, javi se Stevanović. „On je pozvao policiju, dao izjavu. I jedan bračni par, zatekli su se tu.“

Filip uze od njega notes s beleškama. Dok je čitao, noge su mu klecale. Maraton je izvukao sve iz njega – listovi i zadnja loža su se zatezali do pucanja, telo mu je drhtalo od iscrpljenosti.

„Uzećete službene izjave u stanici“, reče. „A naši neka prečešljaju teren. Sve! Uzduž i popreko.“

Osvrnuo se oko sebe. Savršeno mesto za zločin. Pustoš bez ljudi, a još i nedelja, dan Beogradskog maratona. S desne strane, daleko iza drumu, jedva vidljive zgrade. S leve, mirna površina Ade Ciganlije.

Nad rekom je ležao tanak sloj jutarnje magle, kao neodlučan dah između noći i dana. Savska voda je svetlucala pod bleđim suncem, ali je miris mulja i algi podsećao da se ispod te tišine uvek nešto raspada. Vetar je nosio vlagu i miris zemlje, a prvi sitni pljuskovi počeli su da crtaju krugove po baricama u travi. Negde u daljini začuo se lavež psa koji je ubrzo utihnuo.

„Saznajte sve o žrtvi. Muž, porodica, navike... Mada sumnjam da ćemo mnogo saznati.” Zastao je na trenutak. „Zato ste me i pokupili usred trke, zar ne?”

„To je tvoj čovek”, reče Bokan gledajući prema telu. U sledećem trenutku, dok je prilazio, elegantna kožna cipela mu je upala u jednu baricu, i pljusak vode se raspršio u sitne kapljice po travi i njemu po nogavicu.

Telo žene ležalo je na tlu kao da je bačeno poput lutke. Noge su se bespomoćno gubile u žbunju, dok je gornji deo trupa bio na travnatoj čistini, ranjiv i izložen. Potpuno naga, raširenih ruku, ležala je potrbuške, a lice je bilo potpuno skriveno – glava je bila zarivena u zemlju, dok se kosa, srednje duga i smeđa, razlila po travi kao tamna, mračna mrlja. Sitne kapi kiše počele su polako da klize niz njeno telo i razlivaju se po travi, dodajući prizoru još jeziviji sjaj.

Koža joj je poprimila hladnu, gotovo voskastu nijansu, a svaka kontura tela delovala je naglašeno, neprirodno ukočeno. Na prvi pogled, delovalo je da je telo odavno mrtvo, ali Filip je znao vrlo dobro da mrtvačko bledilo nastupa brzo, već posle petnaestak minuta. Ipak, ništa od toga ne može ublažiti grozotu prizora – ruke, neprirodno raširene, delovale su kao kandže koje su poslednji put pokušavale da se odbrane, a sav položaj tela, ukočen i beživotan, govorio je o nasilju koje je prethodilo smrti. Vazduh oko njega delovao je hladno, a kapljice kiše padale su u tišini, kao da i priroda čuti pred tom groznom smrću,

dok miris zemlje pomešan s nečim drugim, gorkim i metalnim, samo pojačava osećaj užasa.

Iako policajac s velikim iskustvom u radu na slučajevima ubistava, Filip Vujić se nikada u potpunosti nije privikao na te prve susrete s mestima zločina. Videti ubijene pod neposrednim okolnostima njihove smrti, samo nekoliko sati ili minuta nakon što su izdahnuli, to je za njega i dan-danas vrhunska neprijatnost, bez obzira na svu rutinu koju je stekao na poslu.

Setio se jedne scene iz romana *Zli dusi* Dostojevskog. Grupa izletnika nailazi na kuću u kojoj je jedan mladić izvršio samoubistvo. Dok čekaju policiju, njihova znatiželja je prevelika, ne mogu da se suzdrže a da ne zavire i pogledaju kako izgleda sveže preminuli čovek. Komentar Dostojevskog je vrhunski: *Smrt je mora biti došla trenutno, na licu se nije video ni trag od samrtnih muka. Izraz je bio miran, gotovo srećan... Samo još da je života.*³

Forenzičari su već odradili svoj posao, uzeli što su mogli uzeti, fotografisali mesto. Filip je čučnuo kraj tela. U tom trenutku je osetio tako strahovit bol u butinama da se zapitao kako li će ustati.

„Žrtva je zadavljena”, čuo je glas iza sebe.

Bio je to doktor Dragan Radović, patolog UKP-a. Kao specijalista sudske medicine, ovaj lekar već dugi niz godina radi u Odseku za sudsko-medicinska i biološka veštačenja NKTC-a.⁴ Retko se može desiti nasilna smrt u Beogradu a da on i pre obdukcionog nalaza u laboratoriji, još na samom mestu zločina, nije u stanju da dá preliminarnu procenu o uzroku smrti. Tu svoju veštinu demonstrirao je i sada.

„Omča ili sajla”, rekao je spuštajući se pored Filipa. „Vidiš trag na vratu? Dobro se usekao u kožu. Davljenje s leđa. Smrt

---

³ *Zli dusi*, F. M. Dostojevski, prevod Kosara Cvetković. (Prim. aut.)

⁴ NKTC – Nacionalni kriminalističko-tehnički centar. (Prim. ured.)

kao kod Jovane Pavlović. I najverovatnije kao kod Danijele Kotež.”

Zastao je i pogledao trup. „Po ovim mrtvačkim mrljama – telo je pomerano. Ležala je na leđima, pa je okrenuta. Ovde je samo doneta i nameštena.”

„Koliko je dugo mrtva?”

„Po potpunij ukočenosti, rekao bih deset, možda dvanaest sati.”

„Dakle, ubijena je sinoć?”

Patolog je klimnuo glavom.

„Subota...”, promrmlja Filip nekako više za sebe. „Nema podliva, rezova, tragova borbe?”

„Ništa vidljivo. Čista egzekucija.”

„Znači – snažan muškarac”, rekao je Filip. „Davljenje s leđa, bez otpora. Nije imala šanse da ga dohvati.”

Vujić još jednom dobro osmotri telo nesrećne žene. *Još samo da je života* – opet mu je Dostojevski pao na pamet. Između žive i mrtve ćelije nema baš velike razlike. Kao što nema ni između parkiranog automobila i automobila u pokretu. Razlika je samo u ćelijskim mitohondrijama, ili svećici ako govorimo o automobilima. *U toj iskri! Iskri života koja pravi razliku.* Filip pomisli kako je zastrašujuće što je telo ove žene, koje još nije stiglo pošteno ni da se ohladi, samo pre nekoliko sati bilo puno života.

Tek iz trećeg pokušaja uspeo je da ustane. Shvatio je da ga je umor u potpunosti savladao. Kontrola nad telom mu je sve slabija i mora što pre da se dočepa kreveta kako bi se oporavio od iscrpljujućeg maratona.

* * *

Dok je davao poslednje instrukcije Stevanoviću i Bokanu, video je u daljini kako Tamara Šijan iz Višeg javnog tužilaštva završava svoje obraćanje medijima.

Nije morao dugo da čeka da mu se približi.

„Ne mogu bez tebe ni dok trčiš”, nasmejala se.

„A i tebe je dežurstvo zakačilo baš u nezgodnom trenutku”, uzvratila joj on istom merom.

Tamara Šijan je bila zaljubljena u Filipa Vujića. Još od trenutka kada su se upoznali. On je to veoma dobro znao. Izašli su nekoliko puta i na piće. Ništa se među njima nije desilo, naravno, ali moglo je da se samo ona pitala. On je bio taj koji je kočio stvar, premišljao se, izbegavao da donese konačnu odluku. A da ga neko pita, ne bi umeo da objasni šta mu se konkretno ne sviđa kod nje. To je generalno njegov problem sa ženama. Uostalom, zato je i dalje sam.

I sada, dok stoji i gleda je u toj uskoj belojoj košulji s povećim dekolteom, doživljava je kao veoma privlačnu ženu. Privlačna mu je i njena plava, na paž ošišana kosa. Privlačna mu je i ta suknja u kojoj se neprestano vrpolti pred njim i rasteže je prstima. A zna vrlo dobro da i ona njega gleda na isti način. Oseća njen ispitivački pogled na svom oznojenom telu, zna da joj posebno prija da ga gleda u šortsu i majici za trčanje. Ali zna i da se, kad bi ovog trena otišli na piće, ponovo ništa ne bi desilo, opet bi on iz nekog razloga zatajio.

„Piksi će da popizdi”, prekinula je ona tišinu ozbiljno ga gledajući.

„Zašto?”

„Zato što si jebeno bio u pravu!”

Filip nije ništa odgovorio. Stajali su oboje, nemo posmatrajući gomilu znatiželjnika s druge strane policijske trake. Oblačno jutro bacalo je difuznu, hladnu svetlost preko mokre zemlje, dok se iz gomile povremeno čulo škljocanje foto-aparata, oštro i kratko, isecajući sivilo kišnog dana.

U tom haosu kamera i diktafona, u gomili koja se tiskala uz policijsku traku, probijala se Vesna Skerlić. Mlada, zgodna, s naočarima koje je više nosila zbog stila nego potrebe. Usne

boje vina, kosa skupljena u nemarni rep, kapljice kiše su joj se slepile po licu i rukama. Gurala se ramenom među kolegama, pokušavajući da uhvati što bolji kadar. Nije se obazirala na proteste drugih – ambiciozna, pomalo drska, ali uvek lepa na onaj način koji lako zapada u oko.

Uspela je da se probije do samog prednjeg reda, podigla telefon iznad glava i pritisla ekran. Čulo se škljocanje baš u trenutku kad joj je u kadar ušao Filip Vujić. On toga nije bio svestan.